

Modest Cuixart, creador indispensable

L'artista Modest Cuixart va morir a Palafrugell el 31 d'octubre de 2007. La seva darrera presència pública va ser a la Fundació Vila Casas de Palafrugell, a final de setembre, en la inauguració d'«El desig de la forma», la darrera de les seves exposicions antològiques. Ja feia dies, però, que no es restablia d'una caiguda domèstica, i molts més dies i setmanes que l'estat d'ànim i la salut el privaven de pintar i dibuixar.

És impossible resumir amb exactitud la seva evolució estilística des que va fundar el grup Dau al Set; tothom coincideix que va ser la palanca més efectiva per desllorigar el ranci art franquista aplicant el deix subtil del llenguatge surrealista que, amb moltíssimes dificultats, els va arribar des del temps de la segona república i, a les palpentes, intuir i confabular amb Paul Klee o Joan Miró els espais del misteri i de l'imaginari. Des de la meitat dels anys 50 fins a la meitat dels 60, un pas portentós, profund, elegantíssim: l'informalisme, l'art brut, expressiu i contundent, colors pels colors, guixos i textures violentes, materials contradictoris i taumatúrgics, universos nous. Reconeixement mundial i exclaustació definitiva dels ambients franquistes. Després, un potent i fructuós xoc entre la dicció cal·ligràfica cuixartiana, inigualable en ofici i presència, *versus* les belles càrregues de contingut eròtic, immersió en els

misteris de la creació, dels sentits, de la procreació, de la creixença –potser Cuixart ens ha mostrat els enzims primigenis, fetals, de la creació–, obres des de la mirada d'un forense d'ànimes vives i de mons propis entre el silenci i la troballa. Inimitable.

Després, el Cuixart de Palafrugell, el de la Costa Brava: molt treball i moltes peces menors, algunes de decoratives, altres de més suggeridores, amb una patina d'un cert regust decadent i amable, de primmirats banys de barroquisme; molts cartells, moltes obres en restaurants i locals empordanesos. Són els anys de la popularitat, del Cuixart més assequible que s'allunya dels grans circuits de l'art, guiat per mànagers ineptes.

A la darrera etapa, de final dels 80 fins a la seva mort, flueix el pintor d'excel·lent factura, poètic, embadalit pels misteris de la natura, reivindicant-se i reivindicant, sempre a contracorrent, les noves inicia-

Modest Cuixart (Barcelona 1925 - Palafrugell 2007).

tives de les arts, i malparlant sovint de la poca profunditat, moltes vegades propera a l'acudit, de les tecnologies artístiques actuals.

Cuixart ha estat un creador indispensable, estranyament inconformista i poc sectari, creador de signes, alfabet i mirades, apassionat pels cossos i pels mis-

teris de la vida, engendrador de complicitats, fanàtic de la comunicació, dels gestos, músic dels pinzells, generós amb els amics, mag del color i de la tenebra, tendre i egoista. Demiürg.

Descansa en pau; ja ets cendra.

Sebastià Goday

El Consell de la Dona, per primer cop a Girona

Unes 130 representants d'associacions d'arreu de Catalunya van participar el dissabte 10 de novembre de 2007 en el Consell Nacional de Dones de Catalunya (CNDC), celebrat a l'Auditori - Palau de Congressos de Girona. Aquest Consell és un òrgan participatiu i consultiu de l'Institut Català de les Dones, organisme adscrit al Departament d'Acció Social i Ciutadania.

L'acte va estar encapçalat per Marta Selva, presidenta del Consell de la Dona, que va mostrar la seva satisfacció pel desenvolupament de la trobada: «Ha estat molt positiva, amb molt d'intercanvi d'opinions i sobretot d'estratègies». El plenari, que per

primer cop se celebrava a Girona, va debatre diferents qüestions relacionades amb la dona, i va ratificar l'entrada al Consell de 22 associacions més, amb la qual cosa ja sumen un total de 303. Amb tot, Girona és la demarcació amb menys nombre